

Sygn. akt *X Ga 164/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Barbara Przybyła</i>
-----------------	------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015 r. na posiedzeniu niejawnym,

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa: (...) **z siedzibą w K.**

przeciwko: **K. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) z siedzibą w K.

od wyroku Sąd Rejonowy w Gliwicach VII Wydział Gospodarczy

z dnia 30 stycznia 2015 r. sygn. akt VII GC 1298/14

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600zł (sześćset złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Barbara Przybyła

Sygn. akt *X Ga 164/15*

UZASADNIENIE

Powód (...) w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. K. kwoty 9.912,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że nabył od cedenta (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wierzytelność przysługującą mu względem pozwanej, wynikającą z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Powód wskazał jednocześnie, że nie może przedłożyć oryginałów dokumentów pochodzących od pierwotnego wierzyciela, jako że pozostały one w jego posiadaniu.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała skuteczność nabycia wierzytelności oraz wiarygodność załączonych do pozwu dokumentów z uwagi na brak oryginałów lub uwierzytelnionych kopii.

Pozwana podniosła także zarzut nieważności postanowienia § 16 ust. 3 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych zastrzegającego karę umowną, zarzut przedawnienia roszczenia, a także wyłączenia odpowiedzialności pozwanej za zobowiązania spółki (...) s.c. I. B., K. K. z uwagi na wystąpienie pozwanej ze spółki.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo, zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 372 zł tytułem niepokrytych kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód zawarł z(...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę sprzedaży wierzytelności. W umowie strony nie ustaliły zarówno kwoty wierzytelności, jak i wynagrodzenia zbywcy.

Zdaniem Sądu Rejonowego brak było podstaw do przyjęcia istnienia roszczenia powoda w stosunku do pozwanej, gdyż powód nie wykazał, że doszło do przelewu wierzytelności.

Sąd Rejonowy zauważył, że treść umowy przelewu była ogólnikowa, nie konkretyzowała wierzytelności będącej jej przedmiotem - podstawy, z której mogłaby wynikać dochodzona należność, ani też jej wysokości. Podobnie załączony do pozwu wyciąg z listy dłużników, zdaniem Sądu Rejonowego, nie mógł potwierdzać objęcia wskazywanej wierzytelności umową cesji ani tego, iż przysługiwała ona cedentowi. Wyciąg ten nie posiadał waloru dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c. z uwagi na brak oryginalnego podpisu wystawcy. Nie jest zatem wystarczającym dowodem przejścia uprawnień na powoda oraz faktycznego istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Według Sądu Rejonowego faktury nie mogą potwierdzać okoliczności jej istnienia bądź wysokości, gdyż są dokumentami techniczno-rozliczeniowymi i całkowicie oderwanymi od innych dowodów istnienia zobowiązania. Nie ma podstaw do przyjęcia, iż faktury zostały zaksięgowane przez pozwaną. Brak również dowodów zaakceptowania przez pozwaną należności wynikających z owych faktur.

Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że dołączone do pozwu kopie dokumentów wystawionych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem, wobec czego pozbawione są mocy dowodowej.

W apelacji powód zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu rażące naruszenie przepisów regulujących postępowanie cywilne, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie przez Sąd obowiązku rozpoznania całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nieuwzględnienie, iż powód wykazał skuteczne nabycie wierzytelności przysługującej wobec pozwanej od wierzyciela pierwotnego; błędną ocenę mocy dowodowej przedłożonej przez powoda umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem listy wierzytelności stanowiących przedmiot umowy cesji; nieuwzględnienie odesłania do płyty DVD i jej zawartości; pominięcie treści zobowiązań pozwanej wynikających z zwartych z operatorem umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych; art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. wskutek nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w treści pozwu.

Powód zarzucił także wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 509 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż powód nie wykazał nabycia dochodzonej wierzytelności od wierzyciela pierwotnego; art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego poprzez niezastosowanie wskazanego przepisu i nieuwzględnienie uprawnienia operatora telefonicznego do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej pozwanej ulgi przy zawarciu każdej z umów w sytuacji doprowadzenia przez pozwaną do dezaktywacji posiadanych kart SIM.

Wobec powyższych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa powoda i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji, jako oczywiście bezzasadnej, nie mającej uzasadnionych podstaw i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Podstawę wyroku Sądu Okręgowego stanowi przepis art. 385 § 1 k.p.c.

w związku z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż ponowne przytaczanie argumentów uzasadniających oddalenie powództwa, wskazanych już w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest zbędne i niecelowe.

Rozpoznając jeden z zarzutów apelacji naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233§ 1 k.p.c. Sąd Okręgowy uznał go za nieuzasadniony.

W myśl wskazanego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Należy wskazać, że Sądowi I instancji można zarzucić naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. wykazując, że Sąd wyciąga wnioski wbrew treści dowodu z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Za niewystarczające należy uznać samo przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze poszczególnych dowodów i ich ocenie – odmiennej niż ocena Sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. akt III CKN 4/98; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt V CKN 17/00; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., sygn. akt II UKN 76/99; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa 698/13).

W niniejszej sprawie, mimo ciężącego na powódzie obowiązku wynikającego z przepisu art. 6 k.c., powód nie udowodnił, że wskazane powyżej naruszenia miały miejsce.

Nawet gdyby uznać, iż powód sprostał powyższym obowiązkom to i tak jego roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z faktu skutecznego przelewu wierzytelności na jego rzecz przez pierwotnego wierzyciela.

Zgodnie z przepisem art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Każdy podmiot prawa cywilnego może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością innego podmiotu, gdy spełnione są łącznie następujące przesłanki: dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami (wzajemność wierzytelności); przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku (jednorodzańowość wierzytelności); obie wierzytelności są wymagalne (wymagalność roszczeń); obie wierzytelności mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym (zaskarżalność wierzytelności).

Podstawową przesłanką skuteczności potrącenia wierzytelności jest jednak jej istnienie.

Powód nie sprostał, wbrew przepisowi art. 6 k.c., ciężącemu na nim, wskazanemu obowiązkowi wykazania istnienia wierzytelności.

Jak słusznie wskazał Sąd I instancji umowy łączące pozwaną z pierwotnym wierzycielem (k. 59-61) oraz faktury VAT (k. 62-79) nie mogą potwierdzać okoliczności istnienia oraz wysokości wierzytelności powoda.

W oparciu o wskazane dokumenty nie sposób ustalić faktycznego istnienia należności, a także zasadności wystawienia dokumentów księgowych. Faktura nie zastępuje zgodnego oświadczenia woli stron. Należy również wskazać, że dołączone do pozwu kopie dokumentów wystawionych przez pierwotnego wierzyciela nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem. Zgodnie z przepisem art. 129 § 1 i 2 k.p.c. obowiązkiem powoda było złożenie oryginałów dokumentów lub ich odpisów. Składając jedynie kserokopie dokumentów powód nie sprostał powyższym obowiązkom. Takie postępowanie powoda należy ocenić negatywnie dla niego.

Należy wskazać, że powód posiadał możliwość uzyskania oryginałów dokumentów od pierwotnego wierzyciela na dowód istnienia wierzytelności, zgodnie z § 5 umowy przelewu wierzytelności (kl. 54-57). Mimo powyższego powód nie udowodnił, aby podjął jakiegokolwiek czynności zmierzające do pozyskania wskazanych dokumentów.

Sąd Okręgowy zwrócił również uwagę na treść § 3 pkt 3 umowy przelewu wierzytelności w którym strony uzgodniły, że wierzytelności przechodzą na ich nabywcę – powoda pod warunkiem uiszczenia przez niego określonej kwoty. Do chwili zapłaty przez nabywcę – powoda wynagrodzenia na rzecz zbywcy wierzytelności przysługują zbywcy.

Wobec powyższego zapisu umownego, obowiązkiem powoda, celem wykazania skuteczności przelewu wierzytelności było wykazanie zapłaty

na rzecz pierwotnego wierzyciela określonej w umowie kwoty, jako warunku niezbędnego do ziszczenia się przelewu wierzytelności. Powód nie podjął nawet próby wykazania dokonania powyższej zapłaty. Powód nie przedstawił żadnych dowodów na tę okoliczność.

Nie sposób zatem uznać, że powód udowodnił zaistnienie przesłanek uzasadniających uznanie, że wierzytelność powoda istniała oraz że doszło do skutecznego jej przelewu na powoda.

Z powyższych względów Sąd uznał apelację za bezzasadną i po myśli art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego okazało się konsekwencją rozstrzygnięcia głównego.

O kosztach postępowania odwoławczego, na które złożyło się wynagrodzenie adwokata – pełnomocnika pozwanej w kwocie 600 zł, orzeczono na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Barbara Przybyła